

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobce **P. F. Z.**, zastoupeného Mgr. Jaroslavem Červenkou, advokátem se sídlem Hradec Králové, Ulrichovo náměstí 737, proti žalované **Vězeňské službě České republiky**, věznici Horní Slavkov, se sídlem Horní Slavkov, Hasičská 785, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 26. 8. 2020, č. j. 57 A 48/2020-40,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Jaroslavu Červenkovi **se přiznává** odměna a náhrada hotových výdajů za zastupování žalobce v řízení o kasační stížnosti ve výši 6 800 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku. Náklady právního zastoupení žalobce nese stát.

Odůvodnění:

[1] Žalovaná rozhodnutím ze dne 7. 3. 2019, č. j. VS 55343/ČJ-2019-800832-KŘO-T, zamítla stížnost žalobce proti rozhodnutí žalované ze dne 6. 3. 2019, č. j. VS 55343/ČJ-2019-800832-KŘO-T, jímž byl podle § 46 odst. 3 písm. f) zákona č. 169/1999 Sb., o výkonu trestu odnětí svobody a o změně některých souvisejících zákonů (dále jen „zákon o výkonu trestu“), žalobci uložen nepodmíněný kázeňský trest spočívající v umístění do uzavřeného oddílu na dobu 7 dnů, s výjimkou doby stanovené k plnění

určených úkolů programem zacházení. Žalovaná shledala, že žalobce svým jednáním porušil § 28 odst. 1 zákona o výkonu trestu, dle kterého je odsouzený ve výkonu trestu mj. povinen šetrně zacházet se svěřenými věcmi, nepoškozovat cizí majetek a dodržovat zásady slušného chování s osobami, s nimiž přichází do styku. Tyto povinnosti měl žalobce porušit tím, že se dne 20. 2. 2019 v cca 6:45 hodin při výdeji stravy na ubytovně F/OVKT, cele 214, dožadoval podhlavníku, který však již oproti svému podpisu obdržel, načež při následném rozhovoru s vychovatelem použil frázi „...vy mi, kurva, nebudete říkat, že...“, a odmítal uznat, že si měl před eskortou sbalit všechny své věci a nic nezanechávat na cele.

[2] Žalobce rozhodnutí žalované ze dne 7. 3. 2019 napadl u Městského soudu v Praze žalobu. Namítl, že rozhodnutí má formální vady; skutek je v něm popsán nesprávně, neboť žalobce pronesl latinskou frází *cor inkurvatum in se*, což si vychovatel J. J. (jehož jméno v rozhodnutí ani není uvedeno) vyložil dle svých schopností. Nadto je *nesmysl* žalobce penalizovat za ztrátu podhlavníku, který si z cely nikdo neodnáší, stejně jako si nikdo neodnáší například matraci. Žalobce považoval svůj trest za příklad jeho šikany ze strany žalované. Jako důkazy navrhl vlastní svědeckou výpověď, „další kázeňáky, a *derogační nález* A. Ž. dle zákona § 14 č. 169/199 Sb., č. j. ? 17/12/2008 – 50/335“. Současně s podáním žaloby požádal o osvobození od soudních poplatků a ustanovení právního zástupce.

[3] Žalobce se žalobou rovněž domáhal vyplacení náhrady nemajetkové újmy ve výši 7 000 000 Kč. Tento nárok Městský soud v Praze usnesením ze dne 9. 1. 2020, č. j. 9 A 115/2019-11, ve znění opravného usnesení ze dne 29. 1. 2020, č. j. 9 A 115/2019-14, vyloučil k samostatnému projednání, načež usnesením ze dne 31. 1. 2020, č. j. 9 A 115/2019-17, postoupil žalobu proti rozhodnutí žalované místně příslušnému Krajskému soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“). Ten žalobce usnesením ze dne 14. 4. 2020, č. j. 57 A 48/2020-28, zcela osvobodil od soudních poplatků (I. výrok), a zamítl jeho návrh na ustanovení zástupce (II. výrok).

[4] Krajský soud v záhlaví označeným rozsudkem žalobu zamítl. V odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že ve věci rozhodoval bez nařízení jednání, neboť žalovaná s takovým postupem vyslovila souhlas a žalobce nevyjádřil nesouhlas. Skutková zjištění o ztrátě podhlavníku byla prokázána jednak vlastním tvrzením žalobce, jednak výpověďmi vychovatelů J. J. a P. D. To, že žalobce předtím podhlavník obdržel, bylo prokázáno výpovědí svědka M. R. a výstrojním listem. Krajský soud uvedl, že žalobce zanecháním podhlavníku na cele nejednal podle § 28 odst. 1 zákona o výkonu trestu tak, aby věci svěřené mu věznicí opatroval a chránil před ztrátou. Matrace přitom není věcí, kterou žalobce – na rozdíl od podhlavníku – převzal jako součást výstroje. Vulgární vyjádření žalobce pak bylo rovněž prokázáno výpověďmi J. J. a P. D. K námitce týkající se chybné interpretace pojmu *cor inkurvatorum in se* vychovatelem J. J. krajský soud uvedl, že žalobcova verze je nevěrohodná, neboť žalobce nevysvětlil, proč při rozhovoru s vychovatelem přešel do latiny, či co měl touto latinskou frází mínit. Citovaná fráze nemá žádný význam, přičemž pokud mělo jít o nepřesné vyjádření křesťanské teleologické formule *homo incurvatus in se*, v předmětném rozhovoru pro její užití nebyl důvod. Rozhodnutí žalované je podle krajského soudu dostatečně odůvodněno a je z něj zřejmé, o jaké důkazy se opírá a jak byly vyhodnoceny. K posouzení důvodnosti žaloby přitom postačoval obsah správního spisu, a proto nebylo třeba provést žalobcem navržené důkazy (jeho výpověď před soudem a další kázeňské tresty). K odkazu na *derogační nález* A. Ž.

pokračování

krajský soud dodal, že se nejedná o důkaz, nýbrž o judikaturu, a že z identifikace nálezu v žalobě nezjistil, o jaké rozhodnutí se mělo jednat.

[5] Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále „stěžovatel“) kasační stížnost, kterou opírá o důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Uvedl, že výrok rozhodnutí o kázeňském přestupku musí obsahovat jednak nezaměnitelné vymezení skutku (faktický popis jednání), jednak odkaz na příslušné zákonné ustanovení označující dané jednání za přestupek. Ve výroku rozhodnutí žalované však tyto náležitosti chybí. Z popisu skutku není patrné, co konkrétně měl stěžovatel porušit, a odkaz na zákonné ustanovení absentuje ve výroku i v odůvodnění předmětného rozhodnutí. Zcela chybí rovněž uvedení formy zavinění, případně z čeho žalovaná zavinění na straně stěžovatele dovozuje. Stěžovatel dále namítl, že z rozhodnutí žalované není jasné, zda a nakolik byly splněny podmínky podle § 47 a § 49 odst. 1 zákona o výkonu trestu. Žalovaná v odůvodnění prvostupňového i druhostupňového rozhodnutí nijak nespecifikovala, proč stěžovateli uložila předmětný (velmi přísný) kázeňský trest umístění do uzavřeného oddílu. Nelze tedy zjistit, jaké úvahy jí vedly k závěru, že uložený kázeňský trest měl být *úměrný závažnosti spáchaného přestupku*, či *v souladu se zájmem na dosažení účelu trestu*, neboť pouze obecně konstatovala, že kázeňský trest odpovídá závažnosti a četnosti spáchání kázeňských přestupků stěžovatelem. Z formulace výroku prvostupňového rozhodnutí žalované lze přitom o závažnosti řešeného přestupku pochybovat; nevyplývá z něj totiž, že by stěžovatel podhlavník například ztratil či zničil. Dle názoru stěžovatele tak krajský soud pouze formalisticky potvrdil rozhodnutí žalované, aniž by si o věci sám učinil úsudek například výsledkem stěžovatele či provedením dalšího dokazování. Stěžovatel také namítl, že rozhodnutí soudu o věci samé bez nařízení jednání bylo za dané situace (nezastoupený, vězněný žalobce) příliš formalistické. Soud měl dát stěžovateli příležitost k uplatňování jeho práv v rámci ústního jednání, a to obzvláště pokud rozhodoval jen na základě správního spisu. Rozsudek krajského soudu je proto nepřezkoumatelný, neboť je založen pouze na formálním převzetí závěrů žalované bez opory v řádně provedeném dokazování. Konečně stěžovatel namítl, že krajský soud postupoval v rozporu s § 35 odst. 10 s. ř. s., neustanovil-li mu právního zástupce, ačkoliv byl informován, že stěžovatel, jako osoba práva neznalá, zástupce potřebuje.

[6] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že se k proběhlému řízení již nebude vyjadřovat.

[7] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3 věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4 věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2 věty první s. ř. s.

[8] Kasační stížnost není důvodná.

[9] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu. Jak vyplývá z konstantní judikatury Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu, má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být patrné, jaký skutkový stav vzal soud za prokázaný, jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodných skutečností, proč považuje právní závěry účastníků řízení za nesprávné a z

jakých důvodů považuje argumentaci účastníků řízení za nedůvodnou (viz například nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97 a ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004 - 62, a ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008 - 75). Meritorní přezkum rozsudku je tak možný pouze za předpokladu, že se jedná o rozhodnutí srozumitelné, které je opřeno o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč soud rozhodl tak, jak je uvedeno v jeho výroku. Tato kritéria napadený rozsudek splňuje, neboť je z něj zřejmé, jak soud ve věci rozhodl, z jeho odůvodnění vyplývá, jakými úvahami byl při posouzení věci v rozsahu žalobních bodů veden a k jakému závěru na jejich základě dospěl. Skutečnost, že stěžovatel se závěry krajského soudu nesouhlasí, nepředstavuje důvod pro zrušení napadeného rozsudku pro jeho údajnou nepřezkoumatelnost. Kasační soud se rovněž neztotožňuje s námitkou stěžovatele, že by rozsudek krajského soudu pouze formalisticky potvrdil rozhodnutí žalované, případně že by neměl oporu v řádně provedeném dokazování. Krajský soud v odst. [33] uvedl, že stěžovatelem navržené důkazy nebylo třeba provést, neboť k posouzení důvodnosti žaloby postačoval obsah správního spisu, který v odůvodnění rozsudku důkladně reflektoval (viz odst. [17] a [28] odůvodnění rozsudku). Kasační soud se s tímto závěrem ztotožňuje a v podrobnostech na něj odkazuje.

[10] Nejvyšší správní soud se neztotožňuje ani s námitkou, že by vydání napadeného rozsudku bez nařízení jednání bylo „výrazem přílišného formalismu“ a procesním pochybením. Stěžovatel byl přípisem krajského soudu ze dne 5. 6. 2020, č. j. 57 A 48/2020-37, vyzván ke sdělení, zda souhlasí s tím, aby soud rozhodl o věci samé bez jednání; byl rovněž řádně poučen o tom, že souhlas je udělen také tehdy, nevyjádří-li se ve lhůtě dvou týdnů od doručení přípisu. Stěžovatel si přípis osobně převzal dne 9. 6. 2020 a ve stanovené lhůtě (ani později) na něj nijak nereagoval. Jestliže tedy stěžovatel vyjádřil s možností rozhodování bez nařízení jednání konkludentní souhlas a krajský soud ve věci neprováděl žádné dokazování, postupoval zcela v intencích § 51 odst. 1 s. ř. s.

[11] Ani námitka, že stěžovateli měl být ustanoven právní zástupce dle § 35 odst. 10 s. ř. s. již v průběhu řízení před krajským soudem, není důvodná. Stěžovatel požádal o ustanovení advokáta současně s podáním žaloby, přičemž krajský soud tuto žádost zamítl usnesením ze dne 14. 4. 2020, č. j. 57 A 48/2020-28. Stěžovatel proti tomuto usnesení nepodal kasační stížnost a o ustanovení advokáta během řízení před krajským soudem opakovaně nežádal. Brojit proti tomuto postupu krajského soudu až v řízení o kasační stížnosti proti rozhodnutí ve věci samé je již bezpředmětné.

[12] Důvodná není ani stěžejní argumentace stěžovatele, dle které by mělo být druhostupňové rozhodnutí žalované zrušeno pro nepřezkoumatelnost, neboť v jeho výrokové části chybí (i) dostatečný faktický popis jednání, (ii) odkaz na zákonné ustanovení, a (iii) uvedení formy zavinění. Zde je nutno nejprve upozornit, že tyto výhrady stěžovatele fakticky směřují proti výroku prvostupňového rozhodnutí, neboť pouze v něm jsou postihovaný skutek a jeho právní kvalifikace uvedeny; druhostupňové rozhodnutí pak obsahuje pouze výrok o zamítnutí stížnosti. Jelikož však prvostupňové rozhodnutí i rozhodnutí o odvolání tvoří z podstaty věci jeden celek, kasačnímu soudu nic nebrání, aby tyto výhrady (správně) vztáhl k výroku rozhodnutí prvostupňového.

pokračování

[13] Otázkou požadavků kladených na náležitosti rozhodnutí žalované o kázeňských trestech se Nejvyšší správní soud zabýval v nedávném rozsudku ze dne 8. 12. 2021, č. j. 4 As 133/2021-34. V něm uvedl, že „*si je vědom ustanovení § 76 odst. 1 zákona o výkonu trestu odnětí svobody, podle kterého se na řízení podle tohoto zákona nevztahuje správní řád. Zároveň však podle § 180 odst. 1 správního řádu platí, že tam, kde se podle dosavadních právních předpisů postupuje ve správním řízení tak, že správní orgány vydávají rozhodnutí, aniž tyto předpisy řízení v celém rozsahu upravují, postupují v otázkách, jejichž řešení je nezbytné, podle tohoto zákona včetně části druhé. Žalovaná je správním orgánem, neboť podle § 1 odst. 3 zákona č. 555/1992 Sb., o Vězeňské službě a justiční stráží České republiky, je Vězeňská služba správním úřadem a účetní jednotkou. Zároveň je třeba konstatovat, že zákon o výkonu trestu odnětí svobody ani prováděcí vyhláška č. 345/1999 Sb. neobsahují komplexní úpravu procesu rozhodování o kázeňských trestech včetně náležitostí rozhodnutí žalované v těchto věcech. Z výše tak uvedeného vyplývá, že rozhodnutí žalované jsou rozhodnutími správního orgánu, které musí splňovat požadavky § 68 a § 69 správního řádu aplikovaných přiměřeně. [...] Přiměřená aplikace znamená, že bude nutné aplikovat jen ustanovení správního řádu nezbytná pro stanovení právního rámce postupu žalované při rozhodování o kázeňských trestech a to takovým způsobem, který nebude v rozporu se smyslem a účelem právní úpravy obsažené v zákonu o výkonu trestu odnětí svobody, tj. zejména s rychlostí a neformálností rozhodování o kázeňských trestech s cílem efektivního zajištění bezpečnosti a pořádku ve věznicích.*“ K uvedenému lze dodat, že v mezerách autonomní hmotné a procesně právní úpravy přestupků podle zákona o výkonu trestu je na místě také přiměřená aplikace zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „*přestupkový zákon*“), a to rovněž takovým způsobem, který nebude v rozporu se smyslem a účelem právní úpravy obsažené v zákonu o výkonu trestu.

[14] K uvedené otázce je vhodné poukázat také na usnesení Ústavního soudu ze dne 21. 10. 2008, sp. zn. I. ÚS 1785/08, v němž se uvádí, že „*na rozhodnutí o kázeňských trestech nelze klást nároky srovnatelné např. s rozhodnutím správního orgánu nebo soudu. V kázeňském řízení vystupuje významněji požadavek na flexibilitu rozhodování a snaha udržovat pořádek a bezpečnost ve věznicích v reálném čase.*“

[15] Jakkoli tedy specifická povaha rozhodování o kázeňských přestupcích odsouzených osob umožňuje klást na vydávaná rozhodnutí o něco nižší formální nároky, než na rozhodnutí vydávaná ve standardním přestupkovém řízení, nelze tím ospravedlnit libovůli při rozhodování o kázeňských trestech, které začasťe intenzivně zasahují do právní sféry odsouzeného. Je tedy třeba trvat na tom, aby při veškeré neformálnosti a stručnosti rozhodnutí žalované obsahoval jeho výrok srozumitelný popis postihovaného skutku, jeho právní kvalifikaci a uvedení ukládaného trestu (opět s odkazem na příslušné ustanovení zákona).

[16] Nejvyšší správní soud stěžovateli dává za pravdu v tom, že výrok prvostupňového rozhodnutí žalované není formulován zcela precizně, nicméně se z něj v dostatečné míře (tak, aby skutek nemohl být zaměněn s jiným) podává, co je stěžovateli kladeno za vinu (předal vychovateli žádanku na podhlavník, ačkoliv jej již ve skladu oproti podpisu dostal, a při následném rozhovoru s vychovatelem použil vulgární výrok uvedený v bodě [1] výše, přičemž odmítal uznat, že si před eskortou měl sbalit veškeré své věci a nic nezanechávat na cele), i místo a čas spáchání přestupku (v 6:45 hodin při výdeji stravy

na ubytovně F/OVKT, cele 214). Je zde také uvedeno, jaké povinnosti měl stěžovatel popsaným jednáním porušit, odkaz na příslušné zákonné ustanovení s citací jeho relevantní části (§ 28 odst. 1 zákona o výkonu trestu), a též odkaz na ustanovení, na jehož základě mu byl uložen předmětný kázeňský trest (§ 46 zákona o výkonu trestu). Námitka, že ve výroku rozhodnutí žalované chybí dostatečný popis skutku či odkaz na zákonné ustanovení, které právně kvalifikuje určité jednání jako přestupek, tedy není důvodná. Otázka, zda lze oba popsané skutky možné považovat za kázeňský přestupek ve smyslu § 28 odst. 1 zákona o výkonu trestu, nebyla v kasační stížnosti vznesena, a proto se jí kasační soud nezabýval. Pokud jde o formu zavinění, je pravdou, že ta ve výroku prvostupňového rozhodnutí vskutku výslovně uvedena není, jakkoli by při subsidiární aplikaci přestupkového zákona (viz odst. [13] výše) ve výroku rozhodnutí podle § 93 odst. 1 písm. d) tohoto zákona uvedena být měla. Tento deficit je však třeba posuzovat s ohledem na shora předestřenou judikaturu, dle které lze klást na rozhodnutí o kázeňských trestech odsouzených osob o něco nižší formální nároky, než na standardní rozhodnutí o přestupcích. Nejvyšší správní soud má s ohledem na okolnosti posuzovaného případu za to, že v dané věci není absence výslovného uvedení formy zavinění ve výroku rozhodnutí žalované o uložení kázeňského trestu natolik závažným nedostatkem, aby odůvodnila zrušení tohoto rozhodnutí. K odpovědnosti za kázeňské přestupky, kterých se měl stěžovatel dle rozhodnutí žalované dopustit (povinnost šetrně zacházet se svěřenými věcmi, nepoškozovat cizí majetek, dodržovat zásady slušného jednání s osobami, s nimiž přichází do styku), totiž postačuje ve smyslu subsidiární aplikace § 15 odst. 1 přestupkového zákona zavinění z nedbalosti. Existence minimálně této formy zavinění v jednání stěžovatele lze přitom z rozhodnutí žalované jednoznačně dovodit.

[17] Konečně, námitka stěžovatele, dle které z rozhodnutí žalované není jasné, zda a nakolik byly splněny podmínky podle § 47 a § 49 odst. 1 zákona o výkonu trestu, respektive zda byl uložený trest úměrný závažnosti daných přestupků a v souladu se zájmem na dosažení účelu trestu, ve své podstatě míří toliko proti závěrům žalované co do posouzení závažnosti postihovaných skutků. Tuto námitku ovšem stěžovatel neuplatnil v řízení před krajským soudem, ač tak učinit mohl, a současně se nejedná o vadu, kterou by byl Nejvyšší správní soud povinen zkoumat z úřední povinnosti ve smyslu § 109 odst. 4 s. ř. s. Proto je tato námitka podle § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřípustná.

[18] Jelikož Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost (v rozsahu, ve kterém se jí mohl věcně zabývat) nedůvodnou, podle ustanovení § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. ji zamítl.

[19] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaná sice měla ve věci plný úspěch, nevznikly jí však žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že se žádnému z účastníků náhrada nákladů řízení nepřiznává.

[20] V řízení o kasační stížnosti byl stěžovateli usnesením tohoto soudu ze dne 26. 10. 2020, č. j. 3 As 307/2020-20, ustanoven zástupcem advokát Mgr. Jaroslav Červenka. Podle § 35 odst. 10 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. hradí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát. Ustanovený zástupce učinil v řízení o kasační stížnosti dva úkony právní

pokračování

služby, kterými byla jednak první porada s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení, jednak doplnění kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění účinném pro posuzovanou věc (dále jen „advokátní tarif“)]. Za každý tento úkon náleží mimosmluvní odměna ve výši 3 100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5. advokátního tarifu], a dále částka 300 Kč jako paušální náhrada hotových výdajů [§ 13 odst. 4 advokátního tarifu]. Ustanovený zástupce nedoložil, že by byl plátcem DPH, proto mu odměna nebyla o částku DPH navýšena. Celková výše odměny ustanoveného zástupce tedy činí 6 800 Kč. Tato částka bude Mgr. Jaroslavu Červenkovi vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 30. května 2022

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu